

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

DANI ROCKHOFF

IUBITA MEA MERCEDES

TOTAL PUBLISHING

București, 2018

Cuvânt-înainte	7
Decolare forțată	9
Anul 1990 prin vămi	16
Az a szép! (Ce frumos!)	24
Miros de ars	29
Lanuri pătrate	32
Biletul de tranzit	40
Pufanii	44
Cuști cu maimuțe	47
Vitrina cu păpuși	54
La cuțite	57
Sub Achalm	60
Viață de penner	67
Accidentul	72
Gânduri negre	88
La școala de Deutsch	91
Drumuri la zid	94
Repartiție cu prune	98
Interzis	107
Marele interviu	110
Gânduri de măștișor	129
Nevoia de poveste	132
Vara speranței	134
Plicurile buclucașe	144
Al treilea an	152
Depart de lumea bună	159
25 de ani la castel	164
Revederea	169
Alungarea	178

Back to RSR	180
Back to Germany	185
Surprize!	191
Up and fly	197
Marțea cea neagră	201
Șocul britanic	205
LSJ - lansarea la apă	210
Ochii Londrei	215
Nigerianul	218
Musafirul german	224
The Queen	228
În City	233
CNN și BBC	239
Papagalul de presă	246
Absolvirea	249
Burnout	251
Profitarii de război	259
Moarte și flori de cireș	265
Marșarier	273
Epilog	281

*O țară de care te îndrăgostești e
ca o iubită. La început, nu-i vezi
decât ochii albaștri și părul bălai.
Că iubita are picioarele strâmbe,
începi să vezi mult mai târziu. Dar
o iubești mai departe, încercând să
ajungi la mintea și sufletul ei.*

Dani Rockhoff

CUVÂNT-ÎNAINTE

Ideea romanului mi-a venit pe când spălam mașina la o benzinărie din Germania. Așteptând să intru pe linia de spălare, mi-am amintit vorbele cuiva, care spunea, râzând: „Mulți bărbați, în Germania, își iubesc mai mult Mercedesul, sau BMW-ul, decât propria soție”. Iar erotismul acestei relații mi s-a confirmat chiar atunci.

Motorul era oprit. În mașină nu se auzea niciun zgomot. Brusc, stropii au început să lovească parbrizul. La început ușor, ca o mângâiere de apă pulverizată, apoi din ce în ce mai repede, mai agresiv. Sub podeaua mașinii ropoteau perii, scobind zgura lipită de tablă: sare, nisip, cruste de noroi închegat, topite sub șuvoaie de apă și pământufuri mari, rotative. Tigrul meu pe roți se zbârlea sub potopul de apă, care-l lovea din toate părțile... Apoi, liniște. Dușul și periile s-au oprit. A pornit foehn-ul: centimetru cu centimetru, aerul cald uscă toată caroseria. Priveam la stropii de apă ce fugeau anapoda pe parbriz, contrar legii gravitației, pentru ca, în final, să dispară de tot. Gata! Dușul săptămânal al mașinii se încheiase. Nichelul radia de bucurie, răsfrângându-și provocator strălucirea, sub cea a soarelui pălit de invidie.

Adâncă relație cu „iubita cu sutien de tablă” nu e fantezie, ci adevărul pur. Unul dintre secretele succesului Germaniei în lume este strădania de a crea un angrenaj perfect, simbioza om-mașină. Dacă trăiești în Germania, ești doar în trecere pe-acolo, sau auzi despre ea de departe, acest lucru trebuie să-ți fie clar. Iar apoi poți s-o admiri, s-o iubești sau s-o urăști.

Respect „Iubita mea Mercedes“ e un roman de dragoste și nu prea. E un roman „al devenirii“ și nu prea. E un roman-frescă socială și nu prea. Este din toate câte puțin, un melanj de gânduri și acțiuni care îmi aparțin, sau ar putea aparține oricui altcuiva. Din întâmplările mele și ale altor personaje, am încercat să arăt cum e să fii străin în țara altora și cum devii, treptat, străin de țara ta.

Pe când scriam romanul, realitatea internațională se schimbase. Sute de mii de refugiați luau cu asalt Europa, în dorința de a scăpa de războaie, foamete sau persecuții politice. O parte a Europei se mira, confruntată cu noutatea unui astfel de demers și refuzând să întindă o mână de ajutor. Nu însă și Germania, care, mereu în istorie, înainte și după 1990, se lovise de valuri masive de imigranți, inclusiv din România. Realitatea vieții și integrării într-o societate atât de străină, de cea obișnuită lor, n-o cunoșteau decât ei înșiși. Așa că m-am hotărât să scriu și povestea lor. Să spun lumii cum este să trăiești, să sper și să disperi, vreme de ani de zile, plecat din țara ta. E posibil ca unele dintre personajele acestei povești, ca și faptele lor, să fi existat cu adevărat.

Dani Rockhoff

DECOLARE FORȚATĂ

Avionul plutea străpungând cerul senin, deasupra unei mări de nori albi și pufoși. Fata cea blondă de lângă geam privea concentrată afară, savurând imensitatea peisajului și imponderabilitatea între cer și pământ. Pe măsuta rabatabilă din fața ei, într-o caserolă de plastic, somonul cu frișcă veștedă zăcea neatins. Lângă ea, un bărbat solid, îmbrăcat într-un costum croit ca o uniformă, își înfulecase meniul într-o clipită și acum întindea mâna, cu gheare lungi, după al ei. Ieșită brusc din apatie, blonda apucă strâns caserola, apoi se întoarse către el. Bărbatul avea chip de dragon. Fata începu să țipe, el rânjea doar, înfigându-și ghearele în pulpa ei stângă. Ea urla isteric, din ce în ce mai tare, însă nimeni nu o băga în seamă. Bărbatul-dragon rânjea în continuare și o împingea cu forță către geam, șoptindu-i: „Rrraus! Ieși afffară!“. Fata începu să se agite de groază, zgâlțâind scaunele din fața ei. Zbaterea ei furioasă, tot mai puternică, se transformă într-o trepidație generală a avionului, care începu să se balanseze periculos și apoi să se prăbușească, într-un țiuit infernal.

Zgomot de sonerie lung, strident, repetat. Roza tresare și, timp de câteva secunde, încearcă să-și dea seama dacă e încă în plin coșmar sau sunetul e real. Apoi sare din pat și se uită, reflex, la ceas. A trecut cu puțin de ora șapte dimineăta. E începutul lunii august, iar Roza e în concediu. Bagajul pentru o scurtă călătorie la Bodensee stă pregătit lângă pat. Soneria nu încetează. Iritată de insistență, Roza întreabă la interfon:

- Cine e acolo?
- Polizei, deschideți!

E un glas de bărbat, hotărât și amenințător. Roza insistă, pe jumătate buimacă:

— Despre ce e vorba, mă rog?

— Deschideți și veți afla, răspunde bărbatul.

Roza se întoarce spre ușa de la dormitor, în care stătea Teo, crispat și nedumerit.

— Cine-i? întreabă el.

— Poliția. Cred că nu-i bine să te găsească aici.

Teo stătea „la negru”. Numai un control de acte i-ar fi lipsit. Își trase repede un trening peste pijama, își luă pașaportul și-i zise Rozei că va urca pe scara de serviciu, la un etaj mai sus. Apoi o sărută și ieși val-vârtej pe ușă. Roza apăsă pe un buton, deschizând intrarea blocului cu multe etaje, unde locuia. Îmbracă în fugă un halat și trase aer în piept, încercând să se dezmeticească din somnul care n-o părăsise complet.

Erau trei musafiri nepoțiti: doi bărbați și o femeie. Înalți, robuști, doi îmbrăcați în cenușiu, unul în uniformă verde. Roza întreabă despre ce este vorba, ei o somează să se legitimizeze. Același lucru ar fi trebuit să-l facă și ei, însă Roza e prea surprinsă de toată tevatura, ca să mai reacționeze lucid.

— Trebuie să veniți cu noi, dreptul de ședere v-a expirat, spune un polițist.

— Cum adică... unde să vin? Eu sunt în concediu două săptămâni, altfel, la ora asta, mă pregăteam de serviciu, replică Roza.

— Ordinul nostru este să vă ducem la aeroportul din Frankfurt. De acolo, zburați la București.

— Cum să zbor la București, când casa mea e aici? strigă Roza, nemaiînțelegând nimic.

— Cursa e Frankfurt - București. Aveți zece minute să vă luați actele de identitate și strictul necesar. Altfel, nu mai ajungem la timp la aeroport.

Roza se cere la baie, încercând să-și pună gândurile în ordine și să găsească o soluție. Știa că cererea de azil îi fusese respinsă, dar, în vâltoarea ultimelor săptămâni de serviciu extrem de aglomerat, nu-și mai aducea aminte să fi primit prin poștă vreo somație de plecare din Germania. Acum era oricum târziu pentru astfel de introspecții.

— Trebuie să intru cu dumneavoastră, spune polițista.

— Unde, la baie? zice Roza, pe jumătate ironică, pe jumătate revoltată.

— Da, așa sunt instrucțiunile. Vrem să fim siguri că nu vi se întâmplă nimic.

Roza auzise, cândva, despre unii solicitanți de azil politic din Germania care, vrând să scape de expulzare, în culmea disperării, încercaseră să se sinucidă sau doar să se mutilizeze, pentru a fi duși la spital și a mai câștiga timp. Rozei nu îi trecea prin minte așa ceva. Însă ar vrea două-trei minute de singurătate, ca să își adune gândurile și să încerce, prin ritualul toaletei de dimineață, să facă puțină ordine în haosul care năvălise peste ea.

Polițista o scrutează cu atenție. Apoi, se uită la unul dintre colegi care își dădu acordul că nu-i pericol, cu o scurtă înclinare de cap. Roza smulge din dulap un tricou, o pereche de pantaloni scurți și intră la baie. Polițiștii stau în camera mare, cu picioarele larg depărtate și mâinile încrucișate pe piept. Cel mai tânăr se uită la evantaiele japoneze pe care Roza le atârnase pe pereți.

Spălat pe dinți îndelung, cu furie. Apoi pe față, gât, subsuori, brațe. Când se va întoarce acasă, după lămurirea neînțelegerii cu poliția, va face un duș cald și lung, gândește Roza. Iese din baie, își ia o poșetă

uzată, maro. În ea trăneste portmoneul cu o sută de mărci, ceva mărunțiș și permisul de ședere, reînnoit cândva pentru șase luni. Nu-și dă seama că a rămas în șlapi. Apoi se uită roată prin casă și iese, escortată de cei trei polițiști. Ușa se blochează automat, iar gândul Rozei e la Teo, refugiat pe scări, în trening peste pijama. Încearcă un tertip:

— Aș lăsa cheia pentru Hausmeister, administratorul de bloc, zice ea polițiștei, cu glas rugător.

Aceasta se uită din nou la colegi, care își dau un fel de acord din priviri, tacit. Roza strecoară repede cheia sub ștergătoarea de la ușă, apoi urcă în lift. Jos, așteaptă mașina care urma să o ducă la aeroport. O mașină civilă. Când pornesc, Roza izbucnește în plâns și cere să vorbească cu un avocat.

— La sediu, replică implacabil unul dintre polițiști.

Sediul nu e departe, nicio jumătate de kilometru. Acolo, polițiștii explică unui șef de birou cum stau lucrurile și că „persoana vrea avocat”. Persoanei i se permite să dea telefon avocatului. E devreme, acesta nu a venit încă la birou. Pe robot, Roza înșiră, gâfâit, ce i s-a întâmplat și îl roagă să o ajute. Funcționarii nu au însă timp de pierdut. Șeful de birou o asigură pe Roza că va rămâne în contact cu avocatul. Dacă acesta acționează rapid, Roza se va putea întoarce din drum, chiar și din aeroport, cu aceeași mașină cu care „muss”, adică „trebuie” să meargă acum.

Omul pare a fi jenat, mai ales când află că Roza stătea în Germania de patru ani, lucra de trei, avea locuință în chirie și mașină personală. Roza era blondă cu ochi albaștri, germana o vorbea ca pe apă. Funcționarul se uită la ea cu oarecare compasiune, însă „ordinul se execută, nu se discută”. Iar ordinul era ca solicitanta de azil, al cărei dosar fusese refuzat,

să fie expulzată din țară. Iar pentru asta, trebuia să ajungă „în timp util” la aeroport.

Pe drumul spre Frankfurt, Roza ședea în spate. Polițistul în verde nu-i mai însoțea. Cei doi „cenușii” nu vorbeau mai nimic între ei. Roza căzuse pe gânduri. Primul gând era al unei cești de cacao fierbinte, cu lapte și mult, mult zahăr. Al doilea gând era la Teo: dacă a găsit cheia sub preș și cum se va descurca fără ea. Al treilea gând era la avocat. Oare va întreprinde ceva, să o scape de năpasta ce se abătuse asupra ei?

Parcă ghicindu-i gândul, polițista se întoarce către Roza:

— Dacă primesc un telefon de la sediu, ne întoarcem înapoi, spune ea arătând spre aparatul cu transmițător.

Roza se trezește din abulia ultimelor momente. În suflet începe să-i licărească speranța. „Da, asta e!” Precis că telefonul va suna, aducându-i salvarea. Totul va fi fost doar un vis scurt și urât, o greșeală, o eroare în acte, o grabă a vreunui funcționar care a vrut să dovedească exces de zel. Se va întoarce din drum, își va bea ceașca de cacao cu mult zahăr, urmată de un duș spumos și fierbinte. Îl va lua în brațe pe Teo, stând o vreme așa, ghemuită și ocrotită. Apoi își vor lua bagajele, se vor urca în mașină, „zburând” către lacul cel mare din sud, de la Bodensee.

— Am ajuns. Coborâți, vă rog!

Glasul polițiștei e mai blând, parcă jenat. Telefonul n-a sunat încă. Escortată de cei doi însoțitori, Roza intră în aeroportul din Frankfurt. Lumea pleacă în concedii, e gălăgie, culoare, forfotă veselă. Trecând pe lângă niște magazine din holul aeroportului, Rozei îi vine un gând: ce-ar fi s-o tulească rapid într-unul din ele și să iasă pe ușa din dos? Însă polițista parcă suferă

de telepatie. Întoarce capul în stânga, către Roza, și își îndeasă mâna pe tocul pistolului de la sold. Roza renunță la gândurile de fugă. Cu toții ajung într-o hală lungă, în care se făcea controlul.

— Bagajul pe bandă, aude Roza un glas.

Arată că n-are bagaj, doar poșeta cea maronie. O pune pe banda rulantă și se lasă pipăită în detaliu, mai abitir de cum se face, de obicei, în aeroport. Apoi ia loc într-o sală de așteptare, în care parcă toate națiile își dăduseră întâlnire. Oameni amărâți, speriați, probabil cu toții alungați din Germania, ca și ea. Timpul trece greu, Roza îi măsoară tic-tacul cu bătăile inimii. Speranța într-un semn, care să o readucă acasă, nu i-a pierit. Ar fuma o țigară, însă fumatul nu e permis și țigările oricum le-a uitat, în graba plecării.

— Haideți să mergem, aude Roza din nou.

Ridică ochii și o vede pe polițistă. Tot din ochi, o imploră de-o veste bună. Polițista lasă ochii în jos, semn că telefonul salvator nu a venit. Roza se ridică ușor de pe scaun și umblă ca în transă. Are ciudata senzație că spiritul i s-a separat de trup. Minteaa îi e aici, la Frankfurt, în timp ce picioarele îi mășăluiesc mai departe, spre avionul de București.

La marginea pistei, polițista s-a oprit. Preluată la bord, Roza a mai întors o dată capul înapoi către ea. Polițista a ridicat brațul cu telefonul, apoi a dat din umeri a neputință. În momentul acela, Roza și-a dat seama că nu mai e cale de întoarcere. Cel puțin acum. Adio, Germanie! Sau poate doar „La revedere“?

Avionul companiei Lufthansa decolează lin. Pe Roza o apucă o criză de plâns. O criză de disperare. Lângă ea stau două femei, o țigancă și o țărancă guralivă de tot. Ultima încearcă să o consoleze. Și pe ea „au dat-o nemții afară“, însă „nu-i bai“. Căci și-a

trimis acasă lucrurile agonisite, din timp. Iar acum economisește și la transport. Țigancă se oferă să-i ghicească în palmă, dacă iubitul o mai așteaptă, sau nu. Însă Rozei nu-i arde deloc de ghicit. Plânge în hohote, i se scutură umerii, inima i se frânge. Stewardesa o întreabă dacă o poate ajuta cu ceva. Roza ridică ochii înecați în lacrimi spre blonda cu glas blând, dar oarecum profesional. Neagă dând din cap și se întoarce într-o parte, privind fix și absent către geam. Avionul luase înălțime, din Germania nu se mai vedea chiar nimic. De jur împrejur, nori. Nori albi, pufoși. O mare de vată, prin care plutea nava Lufthansa și trupul amorțit al Rozei, odată cu ea. Însă, încet-încet, mintea îi revenea la normal. Privind cu obstinație pe geam, Roza e invadată de amintiri. De amintirea plecării din România, a sosirii ei în Germania și a ce urmase, mai apoi.

— Vreți să rămâneți definitiv în Germania? Întreabă grănicerul de la Bad Reichenhall.

Roza se scutură de gândurile care o cuprinseseră, privind la un panou pe care erau lipite câteva poze de delincvenți dați în urmărire. Printre ei, și doi români. Vedea pentru prima oară așa ceva. Pentru indicii furnizate la poliție, puteai să faci bani buni. Dar Roza își scoate din cap scenariile gen Agatha Christie și se întoarce către polițistul german de frontieră, care aștepta un răspuns.

— Nu, nici vorbă, mergem doar în vizită la rude.

— Dacă vreți să stați mai mult decât aveți viza, prelungiți-o în timp util, o avertizează grănicerul, cu un zâmbet pe buze.

Roza avea viză pentru două săptămâni. Atât avea și concediu. De ce să fi rămas mai mult? De vize se ocupase mama, care tânjea să-l revadă pe dragul ei frate Iona, stabilit la Frankfurt în urmă cu câțiva ani. Iona fugise din țară, contactul cu el era tare anevoios. Pentru mama, căreia îi muriseră părinții demult, fratele mai mare era un refugiu, un fel de patrie, un gând cald și protector. Pentru Roza, unchiul Iona era tare înalt. Cel puțin așa îl vedea ea, pe când era copil. Într-adevăr, Iona era înalt și foarte arătos, semăna cu Sean Connery. Purta barbă, părul îi era grizonat. Barba și-o lăsase să crească pe când a lucrat un an ca medic, la Köln. După ce a revenit de la cursul de specializare din străinătate, unchiul Iona parcă n-a mai fost el. Și până atunci îi plăceau o pipă cu tutun bun și un pahar

de vin. Dar, după ce s-a întors din Germania, paharele de vin s-au înmulțit, iar ironia plăcută de dinainte i s-a înăsprit. Liniștea de la Sibiu îi fusese tulburată de Domul din Köln.

Cu vizele în pașapoarte, călătorii pot pleca mai departe. Roza, la volan, o pornește în trombă pe autostrada netedă, ca un curs lin de râu. E a treia zi de călătorie. La vama română, startul fusese cu bucluc.

Porniseră în zori din Arad, către vama de la Nădlac. Erau trei și cu Olcitul patru. În vamă se stătea la cozi interminabile, toată lumea voia să profite de noua libertate la bișniță peste granițe.

Se încheiase Revoluția, Ceaușescu fusese executat. Trecuse și conflictul cu maghiarii din martie, iar minerii erau din nou pe la casele lor. România avea un nou președinte, ales democratic, chiar dacă se zicea că el îi chemase pe mineri să împrăstie groaza în Piața Universității, un loc care se voia liber de comunism. Atât de democratic fusese ales noul Președinte, că nu mai rămăseseră pe scena politică, în iunie 1990, decât puține procente pentru opozanți. Românii nu erau învățați cu democrația și nici de lideri parașutați din străinătate nu aveau chef. Cei doi candidați la președinție reveniți din exil nu mâncaseră salam cu soia, deci nu-i cunoșteau cum trebuie pe români.

Era 13 iulie și era vineri. Doar pisica neagră mai lipsea ca ghinionul să fie complet. Însă Roza nu era superstițioasă. Acasă lăsase un motan negru, pe care chiar îl chema Treișpe. Îl lăsase cu Mihai, care n-avea viză de Germania. Mama nu se gândise și la Mihai. Dar ce erau două săptămâni? Roza urma să plece pe post de șofer și să-i facă hatârul mamei de a-și vedea fratele și alte rude din Germania, unde acestea se stabiliseră alături de mulți alți sibieni.

Pe Roza, Germania n-o prea interesa. Era un tărâm atât de abstract. Dincolo de Ungaria, nu trecuse înainte de 1989, căci pașapoartele românești și călătoriile în Vest erau doar pentru privilegiați și pentru spioni. Pentru Roza, Germania era țara care îl avortase pe Hitler, dar îi dăduse pe Hermann Hesse și Thomas Mann. O, ce minunăție de cărți scrisese Hesse. În „Siddartha”, limbajul său scriitoricesc tindea către perfecțiune, era de o simplitate pe care numai reîntoarcerea spiritului la esențial o poate genera. Cu „Lupul de stepă”, Roza trăise una dintre cele mai erotice aventuri din studenție. Discuta ore în șir cu Pali, un stomatolog stagiar, despre ruptura sufletească a lui Haller, eroul lui Hesse. Despre zbaterile acestuia între spiritul mic-burghez, plat și obedient, în care fusese crescut și latura sa interioară, critică, explozivă pe care, ca un lup de stepă, și-o înăbușea adesea în tăcere și în singurătate. Pali avea ochii ușor oblici, iar când râdea își dezvelea dinții albi și puternici, ca într-un rânjel de lup. Discuțiile și polemicile Rozei cu Pali aveau ceva magic, aproape suprarrealist, deși n-au dus, decât o singură dată, la un fugar sărut.

Peste Hesse era însă Thomas Mann, cu al său „Munte vrăjit”. În vraja Davos-ului și în sanatoriul care purifică trupuri, simțăminte și idei, se scăldase Roza de trei ori la rând, într-o lună. De trei ori a citit cartea pe când era internată în spital, după o operație de apendicită, fără să cuteze a-i citi și sfârșitul. Îi era atât de teamă că se va rupe vraja! Și teama s-a justificat. Căci la final, Hans Castorp, eroul lui Thomas Mann, a coborât în vale, unde haosul biruia ordinea: începuse primul război mondial. Și în lumea Rozei se întrevedea haosul văii și al unui nou început, straniu și necunoscut. La terminarea facultății de litere, ea

fusese repartizată ca profesoară de limbi străine, la sat. Muntele vrăjit al ideilor din facultate pierise în ceață. Poate că, fără să își dea seama, călătoria Rozei înspre Germania se sprijinea pe un gând, pe o dorință ascunsă adânc, în subconștient. Era dorința de evadare din gălăgie și anormalitate, de aerul rece și tare al înălțimii, de vraja sau liniștea pe care n-o sparge, decât vremelnice, câte un țipăt de extaz.

— Pizda mă-tii, nu vezi că și noi stăm la rând?

Roza aude înjurătura prin geamul întredeschis al mașinii. Coadă la vamă se întindea pe kilometri, până în orașelul Nădlac, de la frontiera cu Ungaria. Dar unii erau mai șmecheri și voiau s-o ia înainte, depășind pe banda de contrasens. Roza vede cum șoferii, ieșiți la țigară, se reped la o mașină care încerca să se fofileze mai în față, obligându-l să frâneze „pe nesimțit”. Însă furia nu se oprește aici. Întărâtați de așteptare, bărbații atacă în haită și încep să împingă mașina de pe carosabil. Dacia, încărcată până la refuz cu marfă de bișniță, se răstoarnă în șanț. Șoferul iese cu greu din mașină, începe să înjure și să gesticuleze. Dar agresorii nu-l bagă în seamă. I-au dat o lecție tupeistului, să se știe că au început vremuri noi.

Șirul de mașini înaintează ca melcul. După vreun kilometru de târâș, Oltețul nu mai vrea să pornească, degeaba dă Roza la cheie. Oricum nu era cale să ieși din coadă, așa că Roza se resemnează, zicându-și că se va găsi pe parcurs o soluție. Doi domni din spate o ajută să împingă. Mașina rulează încet, înspre punctul de control. Într-un târziu, catadicsește și Matei să pună umărul la împins. Matei era un tip comod și impozant, soțul unei verișoare de-a doua, a mamei. Mergea la Heilbronn să-și aducă nevasta, pe Luci, înapoi. Luci plecase la frate-său în urmă cu doi ani